

τον Παντεπόπτην Θεόν, προς τον ποιητή του Σύμπαντος να απασχολείται με εκείνον η διάνοια του ημέρα και νύχτα και προς εκείνον να ομιλεί.

Την επιθυμία του αυτή ικανοποιώντας ο Άγιος Στυλιανός, κατέφυγε σε μια έρημο, όπου κλείσθηκε στο βάθος ενός σπηλαίου.

Στο σπήλαιο, αφοσιώθηκε εξ ολοκλήρου στο Θεό. Νύχτα και μέρα προσπύχτο και δοξολογούσε το δημιουργό του Κόσμου. Ό,τι είχε σχέση με την πρόσκαιρη ζωή του κόσμου τούτου, ενεκρώθη για τον Άγιο Στυλιανό. Ο νους του αποσπάσθηκε από γήινα από όλους τους μάταιους λογισμούς, από κάθε κοσμικό. Από το βάθος του κατασκότεινου εκείνου σπηλαίου, με τους οφθαλμούς της πίστεως, έβλεπε το εξαίσιο φως της Τρισηλίου Θεότητας. Τόσο δε αγάπησε το Θεό, ώστε καμιά άλλη σκέψη τον απασχολούσε παρά τα σχετικά με το Θεό έργα, της ευσέβειας και της αρετής. Δεν έμεινε τίποτε στην ψυχή του από τις ανθρώπινες αδυναμίες, διότι εξεδύθη πλήρως τον παλαιόν άνθρωπον και ενεδύθη εκ νέου εν Χριστώ.

Κύριος ο Θεός, ο πανταχού παρών, βλέποντας τη μεγάλη αρετή του Στυλιανού, την απεριόριστη πίστη και αφοσίωση προς τον Χριστό, δεν ηθέλησε να τον αφήσει ν' αποθάνει απ' την πείνα και έτσι Άγγελος Κυρίου του επήγαινε τροφήν.

Η φήμη του Αγίου Στυλιανού

Έχοντας υπόψη την παραγγελία του Σωτήρος που είπε ότι "ουδείς ανάπτει λύκνον και τίθησιν αυτόν υπό τον μόδιον αλλ' επί την λυχνίαν και λάμπει πάσι τοις εν τη οικία" δεν ηθέλησε τους θησαυρούς των γνώσεων του, των διδασκόντων κ.λ.π. να τους κρατήσει για τον εαυτό του αλλά να τις μεταδώσει και στους άλλους για να δουν και εκείνοι το φως το αληθινό. Έτσι η φήμη του Αγίου δόθηκε παντού και πολλοί ευλαβείς χριστιανοί από μακριά μέρη επήγαιναν προς τον Άγιο, από τον οποίον εκέρδιζαν πολλά αγαθά σωματικά και ψυχικά. Και επέστρεφαν στα σπίτια τω-

νευλαβέστεροι, άλλοι δε θεραπευόμενοι από βαριές σωματικές αρρώστιες. Έτσι επέρασε όλη του τη ζωή με προσευχές και νηστείες ο Άγιος, αφοσιωμένος εξ ολοκλήρου στον Θεόν.

Όταν δε ήλθεν η ώρα να αφήσει τον πρόσκαιρο και μάταιον αυτό κόσμον και να μεταβεί προς τον Κύριο, που τόσο πολύ επιθυμούσε, αμέσως εδοξολόγησε το Θεό και ενώ παρέδιδε την αγία ψυχή του, έλαμψε το πρόσωπο του σαν του ηλίου, αμέσως δε χορός αγγέλων παρέλαβε την αγίαν αυτού ψυχή και την επήγε στις αιώνιες μονές, εκεί εν θα απέδρα πάσα οδύνη, λύπη ή στεναγμός...

Αλλά και μετά το θάνατο δεν έπαυσε καθόλου να παρέχει θεραπεία σε όσους έπασχαν από διάφορα αθεράπευτα νοσήματα, εφόσον επεκαλούντο το άγιο όνομα του με πραγματική πίστη και ειλικρίνεια. Διότι όταν θανατηφόρος επιδημία εμάστιζε τα νήπια και οι γονείς έμεναν άτεκνοι, όσοι με πίστη και ευλάβεια εκαλούντο τον Άγιο Στυλιανό και εζωγράφιζαν την αγία αυτού εικόνα, αυτοί εισηκούοντο, τα τέκνα των εγίνοντο καλά και εγενούσαν εν χάριτι Θεού δια της μεσιτείας του Αγίου. Αλλά και σήμερα δεν παύει να παρέχεται η χάρις του Αγίου σε όλους επικαλούμενους αυτόν με ευλάβεια και πίστη.

Τέτοιος υπήρξε ο Άγιος Στυλιανός. Τα πάντα έδωσε για να κερδίσει τη Βασιλεία των Ουρανών. Για να τύχουμε και εμείς των αιώνιων αγαθών και γίνουμε μιμηταί του ας πράξουμε έργα ευσεβείας, δικαιοσύνης και ελεημοσύνης στον κύκλο μας. Κανένα θέλημα του κόσμου τούτου ας μη γίνει αίτια να ζημιώσουμε την ψυχή μας διότι όπως λέγει ο Κύριος "Τι γαρ ωφελεί εόν κερδίσει τον κόσμον όλον και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού;" Ακολουθώντας το δρόμο του Θεού και τονενάρετο βίο του Αγίου Στυλιανού "παν δώρημα τέλειο άνωθεν εκ του πατρός κατεβαίνον".

Η εκκλησία μας εορτάζει τη μνήμη του, την 26 Νοεμβρίου.

ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΑ: ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΤΕΣ

Πέτρος Χατζηκώστας,
Αγωνιστής της ΕΟΚΑ, 1955-1959

Ακριβώς αυτή τη χρονιά κλείνουν οκτώ ολόκληροι αιώνες που η Κύπρος μας ξεχώρισε από τον Ελληνικό κορμό. Τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Το 1191 πωλήθηκε στους Ενετούς και έπειτα την πήραν οι Τούρκοι το 1570. Το 1878 στους Άγγλους μέχρι το 1960, μετά το 1960 με τις συμφωνίες της Ζυρίχης οδηγηθήκαμε στη σημερινή οδυνηρή κατάσταση με τη μισή Κύπρο κατεχόμενη και πάλι από τους Τούρκους.

Όμως από το 1191 που ξεχώρισεν η Κύπρος από τον Ελληνικό κορμό δεν έπαυσεν να αναστενάζει και να επιμένει στην επανένωση της με τη μητέρα Ελλάδα.

Μετά την επανάσταση του 1821 που ελευθερώθηκε η Ελλάς, με περισσότερη ελπίδα και υπομονή λαχταρούσε να επανέλθει στις αγκάλες της μητρός Ελλάδος. Το 1878 που η Αγγλία ήλθε στην Κύπρο την υποδέχθησαν με χαρά πρώτον, γιατί ελευθερώθησαν από την Τουρκική κατοχή και έπειτα με την ελπίδα ότι θα έπρατταν το ίδιο όπως και στα Επάνησα, ότι θα παραχωρούσαν και την Κύπρο στην Ελλάδα. Ο τότε Αρχ. Σωφρόνιος τους καλωσόρισε έχοντας υπόψη του τας ανωτέρω σκέψεις. Δυστυχώς όμως αποδείχθη ότι και αυτοί μας εκροϊδευαν. Έγιναν πολλές αποστολές στην Αγγλία για να δοθεί η Κύπρος στην Ελλάδα αλλά απέβησαν

άκαρπες.

Παρ' όλο που οι Έλληνες Κύπριοι συμμετείχαν και στους Βαλκανικούς πολέμους για να δείξουν την Ελληνικότητα των όπως και στους δύο παγκόσμιους πολέμους, η Μ. Βρετανία υπεσχέθη να μοιράσει τα δώρα της νίκης και στην Κύπρο αλλά και πάλι μας ξέγέλασαν

Στη διάσκεψη των Παρισίων, μετά το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, όπου βρισκόταν και ο Ελευθέριος Βενιζέλος μεσολάβησε παρακαλώντας τους να δοθεί η Κύπρος στην Ελλάδα, πράγμα που και πάλι απέτυχε. Το 1923 που έγινε η Συνθήκη της Λωζάνης και παραιτήθηκε η Τουρκία από παντός δικαιώματος επί της Κύπρου, γεννήθηκαν κάποιες ελπίδες. Ωστόσο με την άρση των εμποδίων αυτών η Αγγλία προχώρησε όχι στην παραχώρηση της Κύπρου στην Ελλάδα αλλά στην προσάρτηση της με την ανακήρυξη του νησιού την 1.5.1925 ως αποικιακού στέμματος. Μάλιστα ο τότε Υπουργός Αποικιών Έμερυ είπε "ζήτημα ενώσεως της Κύπρου με την Ελλάδα δεν υπάρχει και ότι το θέμα είναι αποκλειστικά κλειστό". Μετά απ' αυτά τα γεγονότα άρχισε το κίνημα του Οκτωβρίου 1931 που ήταν μια φυσιολογική αντίδραση ενάντια στους καταπιεστές,

Ο Κυβερνήτης τότε ήταν ο Ρόναλτ Στορς. Αν και εισήγαγε νέες μεθόδους για τους φόρους, την εκπαίδευση και πολλά άλλα ευεργετήματα δεν καταπράυνε τον πόνο της νήσου. Το Γενάρη του 1931 κατόπιν Γενικής Συνελεύσεως στην Αρχιεπισκοπή, ιδρύθηκε από τους Έλληνες Κύπριους η Εθνική Οργάνωση Κυπρίων Ε.Ο.Κ. της οποίας βασικός σκοπός ήταν η Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Το Ενωτικό Κίνημα άρχισε να φουντώνει. Η ΕΟΚ την 29ην Μαρτίου διεξήγαγε Ενωτικό Δημοψήσιμα σ' όλη την Κύπρο. Τον Οκτώβριο του ίδιου χρόνου έγιναν εκλογές Νομοθετικού Συμβουλίου και εξελέγησαν Ελληνικά μέλη του. Εξελέγησαν όσοι είχαν σύνθημα "Το Ενωτικό". Μεταξύ αυτών ήταν και ο Μητροπολίτης Κίτιου Νικόδημος Μυλωνάς, ο αδιάλλακτος εκείνος υποστηρικτής της Ενώσεως. Τα αιρετά μέλη του Συμβουλίου ήταν 12 Έλληνες, 3 Τούρκοι και 9 Άγγλοι όμως ισοψηφούσαν και ο Κυβερνήτης είχε το βέτο. Έτσι ο λαός επέισε τους Βουλευτές να παραιτηθούν όπως και έκαναν. Στις 18 Οκτωβρίου ο Επίσκοπος Μυλωνάς εκυκλοφόρησε σε χιλιάδες αντίτυπα το διάγγελμα του στον Κυπριακό λαό με επαναστατικό περιεχόμενο. Το διάγγελμα αυτό έγινε τη 17η Οκτωβρίου ημέρα της παραίτησεως του από το νομοθετικό συμβούλιο. Την ημέρα του διαγγέλματος ο επίσκοπος είχε κάνει επαναστατική ομιλία στη Λάρνακα και είπε: "Για την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα αν χρειαστεί θα χύσουμε το αίμα μας, την 20η Οκτωβρίου όταν ο Μητροπολίτης πήγε στη Λεμεσό έγινε σ' αυτόν ενθουσιώδης υποδοχή.

Το απόγευμα εγνώσθη το ογκώδες Ενωτικό συλλαλητήριο και στη Λευκωσία. Το μήνυμα αυτό εγνώσθη υπό του Αχιλλέως Αι-

μιλιανίδη και άναψε φωτιά ο ενθουσιασμός. Στη διαδήλωση κοντά στη Φανερωμένη πολύς κόσμος άρχισε να συρρέει για ν' ακούσει το τηλεγράφημα

Κτυπούσαν οι καμπάνες της Φανερωμένης, μίλησαν οι Στέλιος Κλυτίδης, Γεώργιος Χ' Παύλου, Θ. Θεοδότου, Σταύρος Σταυρινάκης, ο Οικονόμος της Εκκλησίας Φανερωμένης Διονύσιος Κυκκώτης, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός Κύπρου κατά το Θεοδότου.

Ο Κυβερνήτης Στορς είπε τότε ότι "αυτός κήρυξε την επανάσταση". Στις 18,30 ξεκίνησαν για το Κυβερνείο με την Ελληνική σημαία που βαστούσε ο οικονόμος της Φανερωμένης Διονύσιος Κυκκώτης. Μόλις έφθασαν στο Κυβερνείο κατέβασαν την Αγγλική σημαία και ύψωσαν την Ελληνική. Άρχισαν να λιθοβολούν το κτίριο, ανέτρεψαν αυτοκίνητα και τα έκαψαν. Έπεσαν οι πρώτοι πυροβολισμοί και τότε όρμησαν στο Κυβερνείο και οι στρατιώτες άρχισαν να πυροβολούν αδικρίτως. Η κατάσταση στο Κυβερνείο ήταν εκρηκτική ως αργά το βράδυ. Ο Κυβερνήτης ζήτησε ενισχύσεις από την Αίγυπτο και του εστάλησαν. Από τους πυροβολισμούς στο Κυβερνείο ετραυματίσθησαν 15 διαδηλωτές. Ένας από αυτούς ο Ονούφριος Κληρίδης από τον Αγρό ο οποίος πέθανε την άλλη μέρα.

Τα γεγονότα αυτά συνεχίσθησαν και σ' άλλες πόλεις και χωριά. Στην Αμμόχωστο έγινε μεγάλος αναβρασμός. Στις 23 Οκτωβρίου έγιναν συλλαλητήρια και εκφωνήθησαν ομιλίες σε 8 χιλιάδες κόσμου. Έγιναν συγκρούσεις μεταξύ αστυνομικών, έπεσαν πυροβολισμοί και σκοτώθηκε ο 18χρονος Χαράλαμπος Φιλίππου. Στη Λάρνακα επίσης